

Щоденне

Ірина Цілик

Зима притирається цукром
до чорного.
Усі поспішають спалити свої негативи...

*

Шнурки набухають:
вони спілкувались зі снігом.
Тепер мене більше...

*

Простужена вулиця — небезпечна...
Її собутильник — вітер
облапошив
безшапні вуха...

*

Вітрина з різдвяними пряниками —
колекціонерка:
вона консервує мільйони
дитячих відбитків пальців
і поглядів...

*

Тикають небу
обрубки льодин
його відображення:
останній шанс
побрататися перед смертю...

*

Похмілля безрадісне
для ялинки на смітнику...

Мацають сліпо сніг
королеви балів...

*

Скляними венами
тріснули оплески
вуличному театрові...
Світ в антрактах
лікується підтекстами
лицедія...